

IBRAHIM CEPIC

Na zagrebačkom groblju Miroševac pokopan je 27. listopada 1992. u prisutnosti članova uže i šire obitelji te brojnih kolega, prijatelja i znanaca — Ibrahim Cepić — geometar.

Dugo je bolovao, ali se hrabro nosio sa svim tegobama, kojima je ipak podlegao. Uza zdravstvene tegobe, koje je podnosio, trpio je u zadnje doba i zbog ratnih zbivanja u BiH, a pogotovo zbog spoznaje da mu je rodno mjesto razoreno, a rođaci protjerani.

Ibrahim Cepić rođen je prije 73 godine u Bosanskom Petrovcu u muslimanskoj patrijarhalnoj obitelji, uz četvero braće i sestara. Nakon završenog osnovnog obrazovanja napustio je tu sredinu, otišao u Beograd, gdje je završio Srednju geodetsku školu. Slom jugoslavenske vojske zatiče ga na odsluženju vojnog roka u Beogradu, ali se, izbjegavši zamke zarobljavanja, uspio vratiti kući. Odsluženje vojnog roka nastavlja u domobranstvu i postaje pričuvni časnik PZO. Do kraja rata ostaje u vojsci, prešavši sa svojom jedinicom ratišta Europe. Kraj rata zatiče ga na položaju istočno od Beča. Odlučuje se na povratak u domovinu, ali za njega rat nije time završen. Pri kraju svibnja 1945. godine odveden je u zarobljeništvo bivše JNA, te nakon zloglasnog »križnog puta« biva otpušten iz logora u Kovinu u kolovozu 1945., a kao mjesto boravka određeno mu je rodno mjesto Bosanski Petrovac. Tu biva često saslušan i pritvoren. Međutim, usprkos odredbi o stalnom boravku u rodnom mjestu, uspjeva doći u Zagreb.

U Zagreb je došao 1947. godine i zapošljava se u svojoj struci u tada utemeljenom Geodetskom zavodu grada Zagreba. U to se vrijeme u Zavodu, na planu budućega velikog Zagreba, provode opsežni geodetski radovi (triangulacija, nivelman, eksproprijacija, dodjela zemljišta itd.). Tada, a pogotovo za vrijeme predsjednikovanja V. Holjevca provode se i veliki građevinski radovi: autocesta, nova tramvajska pruga prema Žitnjaku i Dolju, dižu se industrijska postrojenja i objekti: OKI, Toplana, most preko Save, Zagrebački Velesajam i dr., zatim željeznički čvor Sesvete—Sv. Klara, sjeverna obilaznica, Studentski grad, Aleja Bologne. U svim tim poslovima u velikoj mjeri sudjeluje i Geodetski zavod sa svojim stručnjacima. Na tim poslovima stjecao je naš Ibro stručna iskustva i usavršavao se za samostalno vođenje geodetskih radova.

Resila ga je iznimna marljivost i upornost, te veliki radni kapacitet, koji je obilato koristio ne vodeći računa o posljedicama za zdravlje. Izvršavao je zadatke na zadovoljstvo pretpostavljenih i partnera u poslu uvijek točno i na vrijeme. Volio je svoje zanimanje i to je uvijek isticao, pogotovo kad smo dijelili

zadovoljstvo nakon uspješno završenih radova, a toga je u proteklim godinama bilo mnogo.

Posljedice pretjeranog rada osjetio je dosta rano, tako da je već u 54. godini života morao prekinuti aktivno djelovanje i otići u invalidsku mirovinu. Kao relativno mladom čovjeku time je potpuno poremećen i promijenjen dotadašnji način života, ali je na sreću našao podršku u svojoj obitelji.

Obitelj je osnovao prije 35 godina i u skladnom braku uz zajednička zalaganja izgradio dom u kojemu je sretno živio sa suprugom i sinom. Kao umirovljenik, sav se posvetio obitelji, kući i vrtu u kojemu je mnogo vremena proboravio i u koji je uložio mnogo truda.

S Ibrom odlazi jedan član naše generacije, koja je mnogo svoga znanja, truda i zalaganja uložila u razvoj i buduću ljepotu našeg Zagreba. Izgubili smo poštenog i dragog prijatelja i kolegu, a obitelj uzornog supruga i oca.

Živio je časno i pošteno, a svojim je radom zadužio sredinu u kojoj je radio i živio. Ostat će nam u trajnoj uspomeni i neka mu je vječna slava.

Oto Peretić